

Лісітея (уривок)

Наталі Івер

Увага! Ви читаете уривок з твору (ознайомчий фрагмент). Купуйте книжку на сайті видавництва ["Відкриття"](#).

"Ігри верховних правителів" — 1

Він: Гра, насолода, фантазія

Вона: Сміливість, пристрасть, допитливість

Пролог

— Дагоно, зосередься, — промовив батько, готуючись до чергового раунду на мечях. Ми тренувалися понад годину, і втома вже давала знаки. — Ти наче весь час думаєш про щось інше.

— Думаю, — зізналася я. — Учора донька міністра Пихате Гузно хвалилася, що виходить заміж. Вона глузувала з мене, що я не розділяю її радощів: мовляв, заздрю. Було б чому заздрити.

Батько засміявся.

— Міністра звать Персон. Мене веселять прізвиська, які ти їм даєш, але якщо хтось чужий почує — можуть бути неприємності.

— Відколи ти боїшся неприємностей? — запитала я з удаваним здивуванням. — Тебе самого всі бояться. Королівський генерал! Хто тобі слово криве скаже? — я погладила одну зі своїх кіс, обертаючи її кінчик навколо пальця, і запитала: — Я могла б узагалі не виходити заміж?

— А чому ти не хочеш?

— Мрію стати воїтелькою, як мама, — пояснила я.

Обличчям батька промайнула тінь. Я зітхнула. Мама померла під час пологів. Батько відтоді так і не одружився, хоча був вродливим чоловіком і обіймав високу посаду. Саме на честь матері мене назвали Дагоною. Він зустрів її під час походів у далеких землях Друетії, нашого королівства, і привіз до столиці. Попри те, що минуло вже майже п'ятнадцять років від її смерті, згадки про маму завжди викликали в нього тугу. Але його тішило, що я була дуже схожою на неї: таке саме волосся червоно-рудого кольору, риси обличчя, фігура. Лише очі сіро-блакитні, батькові. Він не раз казав, що, дивлячись на мене, бачить її, і біль від втрати відчувається не так гостро.

— На жаль, ти не зможеш стати воїтелькою, моя змійко, — промовив він співчутливо. Батько з дитинства лагідно кликав мене змійкою — така ж прудка та

в'юнка. — І твоя мама одружилася зі мною, — зауважив він усміхнено.

— Якби я зустріла когось такого ж хороброго і благородного, як ти, то, можливо, теж погодилася б на весілля, — додала я, трохи подумавши. — Але поки не хочу взагалі. Як мамі вдалося оволодіти мечем?

— Вона виросла далеко звідси, у краю, де трохи інші звичаї.

— Ми ніколи не бували там, хоча я з тобою об'їздила так багато місць, що й не злічити.

— Одного разу ми туди потрапимо. Обіцяю, — запевнив батько.

— Твоїм обіцянкам можна вірити — ти ще жодну не порушив. Отже, чекатиму.

— Через місяць тобі п'ятнадцять. Подумай, який подарунок ти б хотіла. Окрім книжок — у тебе їх повно.

— Як і питань. Секретар Терам каже, що я допитливістю пішла в тебе. Нещодавно він заявив, що в моєму віці треба бути стриманішою. Згідно з "етикетом", — я перекривила останнє слово, батько засміявся.

— Якщо зовні ти як дві краплі води схожа на маму, то характер — точно мій. Як і ставлення до етикету. Боюсь, питання твого заміжжя стане моїм головним болем.

— То це ще одна вагома причина, щоб я стала воїтелькою, — відповіла я, дивлячись пустотливо.

— Ти могла б вивчати рослини та виготовлення ліків. Тобі це подобається не менше, ніж меч. Обравши медицину, ти отримаєш гарне місце при дворі. Королю завжди потрібен тямущий лікар, — заохочував батько.

— Моя любов до квітів і рослин — це теж твій спадок, — усміхнулася я. — І як тобі вдається так добре в них розбиратися?

— Досвід, — відповів він, теж усміхаючись. — Коли постійно ранять у битвах, ліки завжди мають бути під рукою. А нічого кращого за рослини не існує. Вони є нашим порятунком майже від усіх хвороб. Головне — вчасно почати лікування.

Його остання фраза стосувалася безпосередньо мене. Я нерідко нехтувала обробкою ран, особливо, якщо не дуже боліло. Через мою легковажність батькові доводилося нашвидкуруч робити спеціальні мазі, які витягують гній за лічені години. Його знання та талант рятували моє життя в прямому сенсі. Батько теж міг би бути лікарем, але обрав шлях воїна.

Подарунок на своє п'ятнадцятиліття я так і не отримала. В кінці жовтня, за тиждень до цього дня, прийшла сумна звістка, що батько загинув у бою в сусідньому королівстві, де він перебував за дорученням короля Друетії.

Я цілий місяць плакала і не могла прийти до тями — його смерть знищила мене. Після похорону я дізналася, що маю жити з опікуном, якого скоро призначать. Кілька днів потому мене вивели з кімнати в палаці та представили жінці з чоловіком, яких я бачила вперше в житті.

— Я — Отерія, твоя тітка, — промовила незнайомка. — А це мій чоловік, Доук. Ми твої родичі по матері.

— Ви її сестра? — запитала я, розглядаючи жінку. Вона геть не була схожа на мене.

— Двоюрідна. Рідних у неї нікого не було — сирота. Всі загинули під час війни. Я переїхала до столиці задовго до цього і дізналася про їхню смерть з листів. Мені так прикро через твого батька.

— Ви будете моїми опікунами? — здогадалася я.

— Так, тобі буде добре у нас, — відповіла тітка солодким голосом, який мені не сподобався. Мені взагалі не подобалися ні вона, ні її чоловік. І не дарма.

Того ж дня я переїхала до них і дізналася ще одну жахливу новину: заповіт мого батька кудись зник, хоча я точно знала, що він у нього був. Батько завжди уважно ставився до документів. Спадку вистачило б на довге безбідне життя, але без заповіту він перейшов не мені, а тітці — таким був закон у Друетії.

Потрапивши до своїх родичів, я зрозуміла, навіщо я їм: окрім спадку, на моє ім'я щомісяця надходила певна сума — виплата від короля на утримання мене, як доньки загиблого генерала. Я не могла сама розпоряджатися нею, і ніхто ніколи не цікавився, на що саме витрачають гроші мої опікуни. А вони купалися, як сир у маслі, жируючи на мій спадок та виплати. Все, що залишилося від батька, за два роки розтеклося по ігрових домах столиці.

Мені минуло сімнадцять, коли тітка була змушена продати будинок і переїхати в село, якомога далі від місць, де дядько міг за вечір програти купу грошей. Я багато працювала по господарству, хоча при цьому була всіляко обмежена. Проживши рік на новому місці, я тільки помічала, як моє життя ставало чимраз скрутнішим: я носила одяг з чужого плеча і м'ясо бачила лише на свята, хоча дядько його їв постійно. Мені ж не вистачало.

Розділ 1

— Ми тут дізналися, що ти подавала запит на аудієнцію з королем, — промовила тітка якимось за вечерею. Стояв лютий. Село замело снігом так, що кілька днів ми майже нікуди не могли вийти. Я була змушена сидіти вдома з цими двома і слухати їхнє ниття про труднощі життя та нарікання на лиху долю.

— Подавала. І подам ще, — відповіла я. — Ви мене обікрали, вас судитимуть.

Мої опікуни розреготалися.

— Ти думаєш, що розумніша за всіх? — сказав глузливо дядько. — Усі твої запити повертаються і згоряють у каміні. Ми знали, що ти намагатимешся дістатися до короля.

— І твої листи друзям батька теж у каміні, — уточнила ехидно тітка.

Я насупилася.

— Які ж ви огидні, — кинула я їм, встаючи з-за столу. — Добре, що в листопаді мені дев'ятнадцять. Я стану повнолітньою і зможу сама розпоряджатися своїми грошима.

— І куди ти підеш? — запитав дядько, регочучи. — Жити самій дівчині небезпечно

— он скільки солдатів шниряє навколо. Хіба ти не чула, що зробили з донькою наших сусідів?

Наскільки я знала, вона залишилася сиротою після смерті батьків через хворобу, яка мало не в один день забрала життя обох. Одного вечора до неї завітали солдати, обікрали, згвалтували й убили.

— Піду в найми. Хоч у хату з лободи, аби не з вами, трутнями.

— Прикуси язика, — гримнув дядько. — Ми тобі знайдемо пару й одружимо. Є в нас кілька ідейок.

— До речі, ми знову переїжджаємо, — додала тітка. Я здивовано подивилася на неї. — Поки твій дядько остаточно не спустив усе, я купила дім в іншому кінці села, біля лісу. Це буде заїжджий двір. Повз наше село часто проїжджають подорожні, які прямують до столиці. Тож багато хто буде у нас зупинятися. Збирай свої королівські шати, завтра переїзд.

Дядько зареготав, дивлячись на мою латану сорочку. Я подарувала йому презирливий погляд і пішла складати речі, які поміщалися в невелику сумку. Окрім одягу, там були дві книги про лікарські рослини та лицарський роман, який я вже знала напам'ять. Він дістався мені від батька, і коли його відсутність відчувалася особливо гостро, я гортала книги, щоб втішитися.

Після переїзду в село я майже не тренувалася на мечях, бо не знала нікого, з ким могла б це робити бодай інколи. Єдине, що залишалося, — займатися в лісі. За це тітка не сварила: їй було байдуже, аби була зроблена вся робота по господарству.

Наприкінці березня, коли вже зійшов сніг, я змайструвала собі лук і вирішила полювати якусь дичину на вечерю. Батько зі мною не тільки багато тренувався на мечях, а й учив стріляти по дерев'яних мішенях. Мені це добре вдавалося. А по живих, як виявилось, було зовсім непросто, бо бігати й стріляти я не вміла. За полювання в королівських лісах передбачалася в'язниця, а якщо спіймають з убитим оленем — смертна кара.

Але я настільки втомилася від тітчиної жорстокості та недоїдання, що мій мозок, мабуть, ослаб і не усвідомлював наслідків. Я ловила кроликів, іноді траплялися фазани. На королівських вігіліїв я не натрапляла, проте одного квітневого дня зустріла ту, з ким могла хоч трохи розділити свої прикросі та скромні улови. Наша зустріч була епічною.

— Твоїм луком тільки кізяк мішати, — почувла я за спиною незнайомий голос. Повернувшись, я побачила чорноволосу дівчину, яка дивилася на мене, нахабно посміхаючись.

— Зроби мені кращий! — відповіла я невдоволено. Мало мені тітки, а тут ще якась дівка нападає.

— Запросто! — заявила вона. — Я давно тебе тут запримітила. Ти б могла впіймати щось дійсно цікаве, стріляти вмієш, — незнайомка підійшла до мене ближче і простягла руку. — Я — Манон, моя хата тут недалеко, через вулицю.

— Дагона, — представилась я. — Заїжджий двір, може, чула. Він належить моїм бридким родичам.

— Так. Бачила там жінку, вона сварила чоловіка з пропитими очима.

Я засміялася і запитала:

— То ти справді можеш зробити лука?

— Можу. Глянь на мій, — відповіла вона і простягла свою зброю. Він дійсно був гарним і набагато зручнішим, ніж той, що мала я.

— Якщо хочеш, можемо носити всю дичину до мене додому і там її готувати. Я живу з мамою і сестрою. Мама працює прачкою. Ми тут теж не так давно. Я до шістнадцяти років жила в замку.

— Ого! Я теж там жила, тільки до п'ятнадцяти. Ти донька знатного вельможі?

— Ні, прачки, — відповіла вона коротко, але одразу додала: — Я батька не знала. Мама працювала при замку, а я гралася з дітьми інших слуг на подвір'ї біля палацу. Коли піросла, допомагала з пранням матері. А потім її вигнали, бо якась свиня вкрала простирадло. Маму зробили крайньою.

Я співчутливо подивилася на неї.

— У мене вкрали більше, ніж простирадло. І це були одразу дві свині.

Манон засміялася:

— Ми подружимося, я впевнена. Ти мені подобаєшся.

Мені вона теж подобалася. Відтоді ми часто полювали разом, потім бігли до неї додому, обдирали та патрали тушки й готували ароматну печеню. Я познайомила з її маленькою сестрою Дафною та матір'ю. Дафна народилася від солдата, який загинув на війні. Виплати від королівства на дівчинку були мізерні, як і дохід прачки, тож сім'я Манон не жила, а виживала. Дивлячись на важку долю своєї матері, моя подруга багато разів говорила, що не бажає одружуватися і народжувати дітей.

Я розділяла її бажання, бо серед знайомих хлопців ніхто й близько не був схожий на мого батька, але дітей я не хотіла ще з однієї причини: я боялася повторити долю своєї мами. Манон подобалася моя мрія стати воїтелькою, проте ми обидві добре розуміли, що за теперішніх умов вона була нездійсненною. Потайки я все ж не полишала надії почати нове життя, після від'їзду від родичів. Я мріяла вчитися і подорожувати королівствами, а одного разу побувати на батьківщині матері. Заміжжя викреслило б з мого життя і меч, і навчання, і подорожі.

Час спливав. Настала осінь. Непомітно минув вересень. Одного вечора я повернулася додому запізно, бо ми з Манон зайшли до лісу набагато глибше, ніж зазвичай, і довше возилися зі здобиччю — це був справжнісінький великий куш: два кролики та перепілка.

Я дісталася додому аж о дев'ятій, надворі вже було темно, хоч око виколи. Для початку жовтня стояла тепла погода, що було ще однією причиною мого запізнення, — я насолоджувалася перебуванням на свіжому повітрі якнайдалі від своїх родичів.

За кілька днів до цього, під час попереднього полювання, я поранила руку — не

помітила зламану гілку, що стирчала, і з усієї сили напоролася на неї. Рана спухла — не обробила її цілющою маззю одразу, бо, як виявилось, вона скінчилася. Увесь наступний день я ходила з перев'язаною рукою і думала, як би збігати в ліс і нарвати трави, з якої я зазвичай робила цю мазь. І сьогодні, під час полювання, я нарвала її вдосталь, заповнивши кишені своєї куртки.

Перетнувши двір, я увійшла в сіни й наткнулася на тітку. Вона складала горщики, які я сьогодні вранці вимила і винесла на вулицю сушитися.

— Де тебе носило? — роздратовано проричала вона. — З кимось із хлопців тягалася?

— Син м'ясника говорив, що ти заглядаєш на нього, — десь із-за моєї спини подав голос дядько і злісно хихикнув. Я не бачила його, коли забігала до хати, і ця неочікувана поява викликала неприємне тремтіння — наче щось липке на потилицю впало. — Якщо вже обирати, то він — найкраща партія, грошей там, як у принца.

— Якого м'ясника? — запитала я, не розуміючи про що мова. Я думала лише, як дістатися до своєї кімнати та замішати трави.

— Того, що живе на головній вулиці, — процідила тітка. Вона склала горщики та вже зібралася йти на кухню. Я стояла, затиснута ними, і молилася, щоб ця розмова якнайшвидше закінчилася: обидва викликали в мені тільки огиду. — Він міг би одружитися з тобою, — її щурячі оченята вп'ялися в мене. — Ми тут подумали, — вона кивнула дядькові, який нарешті обійшов мене і вже стояв поруч із тіткою, притримуючи двері на кухню, — тобі наступного місяця дев'ятнадцять. Досі ніхто заміж не покликав. Треба поспішати, бо ще рік-два — і вже не візьмуть.

— Я не житиму з вами через місяць, — відповіла я байдужим тоном. — Яке вам діло, візьме мене хтось чи ні?

— Куди ти дінешся! — заперечила тітка. — Ким ти працювати підеш? Будеш з солдатами віятися за гроші? Кожна друга прачка та швачка в селі приносить від них у подолі. Прилаштовувати безбатченків я не збираюся! — вона дивилася на мене з таким презирством, ніби вже прилаштувала пару моїх байстрюків.

При словах "віятися за гроші" очі дядька забігали, як у павука. Він ліз під спідниці до всіх жінок і йому охоче відповідали взаємністю, хоча зовні був геть непривабливим і розумом похвалитися не міг. Тітка знала про його грішки, але очі закривала. Це саме вона зробила, коли дізналася, що пару тижнів тому він п'яний намагався мене помацати, хапаючи за груди. Я прокусила йому руку. Не наскрізь, ясна річ, але кисть гноїлася так, що я думала відвалиться. Відтоді дядько мене остерігався, але спала я все одно з мисливським ножем під подушкою.

Заміжжя стало гарячою проблемою ще й тому, що в будинку періодично з'являлися інші чоловіки — в заїжджому дворі завжди хтось зупинявся на ніч. Вдаючи, що більше не хочу розмовляти, я обійшла тітку і попрямувала до кухні, щоб через неї потрапити до своєї кімнати.

Серед гостей заїжджого двору траплялися надзвичайно мерзенні особи. І один з таких сидів зараз за столом. Я його одразу помітила. Кремезний бородатий чоловік

років п'ятдесяти сидів, тримаючи у своїх велетенських руках кухоль чогось гарячого. Напевно, бульйону чи глінтвейну. Зазвичай тітка пропонувала всім ці напої, бо вони їй обходилися дуже дешево: вино було паскудної якості й коштувало копійки, а бульйон варився з курячих лап і голів, яких тітка могла набрати в м'ясника майже безплатно. Незнайомець провів мене поглядом, а його брови насупилися.

— Добрий вечір тобі, дівчино, — сказав він скрипучим голосом. Я зупинилася. Мені не подобався ані він, ані його голос, ані необхідність вітатися і витрачати на нього час узагалі.

— Добрий вечір і вам, пане, — відповіла я, знімаючи куртку і чіпляючи її на гачок біля дверей.

— У твоїх батьків прекрасний заїжджий двір, — гість, мабуть, вирішив зав'язати розмову.

— Вони не мої батьки, мої були воїнами! А ці двоє — шахраї, — кинула я і зиркнула на двері, в яких стояла тітка і кривилася, дивлячись на мене.

Брови незнайомця насупилися ще сильніше.

— Як звали твого батька?

— Емеральд Стоунхарт, — з гордістю вимовивши ім'я, я помітила, як червоніє від злості незнайомиць.

— Я знав його. Він був підступною і підлою людиною! — прохрипів чоловік.

Мої кулаки вмить стиснулися:

— Мій батько був хоробрим і благородним! Я пишаюся тим, що я його дочка! — процідила я.

Бородань захитав головою і злісно проричав:

— Він задурих голову королю, щоб отримати посаду. Де це бачено: явився нізвідки — і став генералом, — я дивилася на незнайомця з огидою. — Зараз я обіймаю цю посаду. Благо, доля розставила все на свої місця! — промовив він і зловтішно посміхнувся.

— Доля чи хтось посприяв? — спитала в'їдливо я. Це був надто ризикований хід, але до сьогоднішнього дня я не знала нічого про смерть свого батька, окрім того, що він помер під час битви.

— Не твого розуму справа, як і що сприяло його смерті! — Бородань ударив кулаком по столу так, що кухоль з напоєм підскочив. Я подивилася на нього поглядом, сповненим презирства і ненависті. Чоловік різко встав і, зробивши кілька кроків, опинився біля мене.

— А не прихопити б мені ще і його доньку? — гидко вишкірився чоловік. — Охоче візьму це молоде м'ясо, — він повернувся до тітки: — Віддай мені її, Отеріє. Я добре заплачу.

Щойно "гість" рушив до мене, я зробила два кроки в бік дверей, де хвилину тому стояла моя родичка, яка спочатку хотіла затримати мене, але я вихопила зі штанів мисливського ножа й піднесла до її обличчя. Побачивши лезо, тітка відскочила вбік, звільняючи дорогу до виходу. Вилетівши з дому, як стріла, яку я сьогодні випустила в

кролика, я бігла світ за очі.

Майже минувши будинок Манон, я повернулася і забігла в її двір. Світло у вікнах не горіло. Куди всі поділися? Я постукала кілька разів у двері, ніхто не відчинив. Не знаючи, куди податися, я вийшла з двору і побрела вулицею. Проходячи повз хати, я дійшла до останньої. За нею починався ліс. Зупинившись, я почувала, як господиня сказала комусь:

— Закрий овець — уже пізно.

Я знайшла очима сарай і прослизнула всередину, випередивши того, кому було наказано його закрити. Лише присівши, я зрозуміла, як втомилася за день. Рука почала боліти дедалі сильніше. Найгірше було те, що я забула куртку, в кишенях якої залишилися лікувальні трави.

З голови не виходили слова Бороданя. Він негідник. Мабуть, смерть мого батька — його рук справа. Як бути далі? Додому повертатися небезпечно: "гість", скоріше за все, буде там ще й завтра. І якщо я прийду, тітка не проміне можливості спихнути мене цьому чудовиську. Малюючи в голові картини, як би я розправилася з Бороданем, я задрімала.

Моє пробудження було важким: рана пекла вогнем, рука розпухла, збирався гній. Біля дальнього кута сараю я помітила невелике віконце. Скла не було, тільки сітка для захисту від птахів. Я підійшла і подивилася, куди воно виходить. Ліс. Темний дрімучий ліс. Ніч уже танула, хмари розійшлися. Скоро прийде господар овець і побачить мене тут. Потрібно вибиратися. Але чи пролізу я в це вікно? Зібравши всі сили, я вилізла на підвіконня і, штовхнувши ногами решітку, стрибнула вниз на копицю сіна.

Сіна виявилось не так багато, так що я впала не дуже вдало і забила стегно та бік. Перемагаючи біль у руці й у всьому тілі, я поспішила до паркану. Ще одне випробування. Благо, він був не надто високий, і я перелізла його без додаткових ударів по своєму і так багатостраждальному тілі. Переді мною шумів ліс. Ще нічний, бо серед гілок зачаїлося багато тіней, і вони не хотіли відступати, і водночас день уже вступав у свої права і гнав їх у найвіддаленіші куточки.

Я ніколи не боялася лісу. Знала, що тут живуть хижакі, але вміла ховатися, вміла знаходити дорогу, вміла відчувати й завжди безмежно поважала його. Це все прищепив мені батько. Я пам'ятаю, з якою любов'ю він показував мені трави та розповідав, що вони лікують.

Завдяки йому я з дитинства мала звичку не рвати квітів просто так, не робити вінків і не прикрашати зірваними рослинами житло. Я любила сади, особливо королівський. Але після смерті батька вхід туди став для мене закритим.

Я відчувала, як починається жар. Мої очі шукали три рослини, з яких я зазвичай робила мазь. У лісі я зможу хіба що пом'яти листя і прикласти, а після цього надіятися, що не помру. Перші дві я знайшла майже відразу: вони росли повсюдно. Третю ж слід

було шукати у болотистих місцях, низько до землі; потрібно було буквально плазувати по-змійному, щоб її помітити. Я важко зітхнула і почала свій пошук.

Розділ 2

Сонце піднялося вже високо. Я брела лісом. Голова дуже сильно боліла, в очах двоїлося. Батько мене вчив виживати, і я виживу. Мені думалося, що коротенький перепочинок допоможе набратися сил для нового ривка, тож я присіла буквально на хвилиночку. Але коли зібралася вставати, сонце вже зайшло за дерева.

Мій одяг забруднився, я смерділа як свинарник: повзаючи під кущами, кілька разів втрапляла у вогку землю і заляпала штани болотом. Очі втомилися від нескінченної напруги, мені ставало дедалі гірше.

Я глянула на руку — величезна кірка з жовтуватобілястими краями, що вкривала рану, мала огидний вигляд. Що б зробив батько? Я заплющила очі й уявила його поруч. Це завжди допомагало заспокоїтися і знайти правильне рішення. За спиною почувся ледь вловимий звук, схожий на шипіння. Я здригнулася.

Тут, унизу, вже збиралися нічні тіні. Я напружила зір, щоб роздивитися, звідки йде звук. Підкравшись до найближчої сосни, я побачила двох змійок — чорну і білу. Біла потрапила в капкан.

У нашому королівстві зміїна отрута високо цінувалася. Нею лікували рідкісні та складні хвороби, але зустріти змій було непросто, а спіймати — й того складніше. Тому існувало змієловче ремесло та спеціальні капкани змієловки, що зливалися з листям рослин, які росли біля боліт. Що година, то й новий клопіт.

Дивлячись на змій, я не відчувала страху, хоча мене здивувало, що чорна не намагалася атакувати, а лише трохи підвелася. Біла теж, хоча їй було складно: голова заплуталася в капкані. Щоб розплутати, потрібен був ніж. Я пошарила здоровою рукою по нижніх кишнях штанів. На щастя, мій "малюк" — крихітний мисливський ніжик — був на місці, хоч я боялася, що поки плазувала по землі, він випав. Коли я його підняла, обидві змії насторожилися.

— Я не вчиню вам зла, — пообіцяла я, вправно розрізаючи сітку біля змійки. — Була б моя воля — знищила б усі змієловки в королівстві, — біла змійка обережно, трохи невпевнено, поворухнула головою. Чорна підповзла до неї й обвилася навколо її тіла.

— О, так у вас кохання! — усміхнулася я. — Напевно, нестерпно боляче бачити, як твоя кохана чи коханий у біді, а ти не можеш нічим зарадити, — я зітхнула.

Згадалися тітчині слова про сина м'ясника і заміжжя. Останнє, чого хотіла я в цьому житті, — це вийти заміж. Дивлячись на руку, я гірко усміхнулася: можливо, доля вбереже мене від цього, подарувавши смерть у лісі?

Поки я вела внутрішній монолог, змії зникли. Я подивилася на змієловку і мало не закричала від щастя: під нею росли квіти, які так були потрібні для зцілення. Нарвавши пелюсток, я перетерла їх в долонях і приклала до рани.

Думаю, якби вчора Бородань вилив мені на руку бульйон, я б відчула легке пощипування порівняно з тим, як пекли ці ліки. Мене всю ломило від болю, я закричала і впала на землю, бо було важко стояти. Рот наповнився присмаком заліза — я прокусила губу до крові.

Притулившись до стовбура дерева, я важко дихала, по лобі величезними краплями котився піт. Тільки зараз я зрозуміла, що весь день не пила і не їла. Проте голоду не було, тільки дика спрага. До річки йти далеко, але десь поблизу має бути струмок — здавалося, я чула його шум.

На ліс уже опустилася ніч. "Хвилину передихну і піду", — подумала я, заплющуючи очі. Мені наснилося, що змійки повернулися і повзали по моєму тілу, а навколо розливалось дивне світіння. Потім вони сплелися і ніби заповзли під шкіру, а точніше — в рану. Тіло охопив жар, а потім страшний холод.

Я прокинулася від щебету птахів. Сонце піднялося і висіло десь у соснах. Одяг промок наскрізь. Я подивилася на свої забруднені штани та чоботи. Сорочка була розірвана в кількох місцях, волосся збилося в ковтуни, як у вівці під хвостом.

Рука! Моя рука! Рани як не було. Навіть шраму не залишилося. Як таке можливо? Я терла передпліччя, не вірячи своїм очам. Звісно, трави виліковують, і я добре знала всі стадії зцілення, але жодна трава не позбавить ран за ніч. Ще й безслідно!

Я озирнулася — ця частина лісу мені не була знайома. Шум струмка привернув мою увагу. Я дуже хотіла пити, та й помитися хоч трохи не завадило б.

Дійшовши до води, я вгамувала спрагу, поїла ягід аронії, що росли біля струмка, і почистила, як змогла, одяг. Озирнувшись ще раз, впевнилася, що точно не знаю цього лісу, і треба вибратися з нього якнайшвидше. Йти туди, куди тече вода, — найкраще рішення. Це я знала з дитинства і, не вагаючись, пішла вздовж кришталево чистого потоку.

Минуло багато часу, перш ніж за деревами показалися будинки. У мене ще не було плану, куди саме я піду, коли вийду з лісу. Ступивши на кам'яну дорогу, я натрапила на двох вігіліїв. Один із них подивився на мене підозріло і запитав:

— Хто ти? Що робила в лісі?

Вігіліїв я не любила і ще за життя батька знала, які вони безчесні. Я назвала своє ім'я і сказала, що заблукала. Виявилось, що за ніч я пройшла підозріло багато і тепер була дуже далеко від свого села.

Перший вігілій звинуватив мене в тому, що я полювала. Він почав смикати мене за одяг і нишпорити по кишенях. Мій ніж миттєво опинився в його руках. Мене схопили та повели до в'язниці. Ідучи вулицями, я розуміла, що не впізнаю їх — я тут ніколи не бувала. Проходячи повз мандрівних циркачів, я спробувала втекти й загубитися серед натовпу. Але мене впіймали й сказали, що я зробила тільки гірше: тепер мені світить камера тих, хто чекає страти. Опинившись у в'язниці, побачила ще чотирьох жінок, одна з яких виглядала нездоровою.

— Чого ви тут? — спитала я її.

— За крадіжку. Мої діти хворіють, двоє вже померло. Мені були потрібні ліки, —

відповіла вона і заплакала.

Моє серце стислося від жалю. Торкнувшись її плеча, я мовила:

— Ви теж хворієте. Я бачу, у вас жар. І вже не перший день, — я поклала долоню на її лоб. Він здавався розпеченим.

— Нас завтра усіх стратять, тому яка вже різниця? — сказала зажурено жінка.

— Це ми ще побачимо, — заперечила я і поклала стражника, що стояв неподалік. Моє прохання надіслати листа королю від імені одного з кращих генералів його розсмішило. Я вирішила пізніше спробувати ще раз — хоча б хтось зі стражників відгукнеться на моє прохання. В будь-якому випадку я намагатимусь звідси втекти.

Я знову подивилася на хвору жінку. Треба спробувати їй допомогти. Порившись у кишенях штанів, я знайшла кілька листочків трави, яку зірвала в лісі. Саме вона з тих трьох, потрібних для зцілення ран, мала здатність знімати жар. Але того, що я нашкребла, не вистачило б для лікування. До того ж її треба було заварити. Але де взяти окріп? Я важко зітхнула і запитала в однієї зі співкамерниць, коли буде обід чи вечеря. Та відповіла, що десь за годину, і це буде пустий суп. Що ж, краще, ніж нічого.

Коли його принесли, я висипала листочки у гарячу рідину й віддала хворій жінці. Вона випила і лягла на мішок із сіном, який слугував ліжком. Я сіла біля неї та поклала руку на плече. Чому не можна зцілювати дотиком руки, як у казках? Якби був живий батько, я б, певно, пішла вчитися медицині.

Дивлячись на нещасну, що лежала з заплющеними очима, під якими залягли сірі тіні, я думала про те, скільки б мені довелося розділити чужого болю, якби я стала лікаркою. Чи витримала б я його?

Листя мало б подіяти, адже суп був достатньо гарячим. Обережно погладжуючи плече жінки, я уявляла, як ліки зцілюють її, а тепло моєї руки це прискорює. Жінка заснула. Я задрімала біля неї й прокинулась серед ночі від грюкоту — до сусідньої камери привели нових в'язнів.

Ніч видалася ясною — я ще не бачила такого великого і красивого місяця. Милуючись ним через вікно камери, я уявляла, як лежу на лісовій галявині серед квітів. Моя рука піднялася — і здалося, що місячний промінь цілує її. По спині пройшло легке тремтіння. Я спробувала ще раз, але нічого не сталося. Напевно, краще спати. Зранку буде відомо, що на нас чекає. Але яка ж прекрасна моя, сподіваюся, не остання ніч на Землі!

Весь наступний день пройшов у очікуванні. До нас час від часу приводили нових жінок. На страту нікого так і не забрали. Жінці, яку я вчора намагалася вилікувати, дійсно стало краще, але їй треба було ще випити відвару. Я пройшлася по кишенях і засмучено скривилася — жодного листочка не залишилося.

Під вечір я, на свій подив, виявила, що жінці стало ще краще, хоча ніяких ліків вона, звісно, не приймала. Коли стемніло, я знову почула гуркіт — це вже були двері нашої камери. Усіх, окрім мене, вивели. Я кілька разів спитала стражників, що це

означає, доки один не процідив крізь зуби:

— Завтра їх усіх стратять.

— А зі мною що буде? — запитала я, відчайдушно дивлячись на нього.

— Завтра визнаєш, — відповів він і гидко зареготав.

Двері камери зачинилися. Я стала навпроти вікна і похнюплено дивилася на небо. Ніч знову видалася ясною і напрочуд зоряною. Дивлячись на місяць, я намагалася розгледіти щербинки — мені здавалося, що це найдосконаліше, що існує у світі. Сонце недоступне — воно обпікає своєю красою, а ось місяць — ні, місяць дозволяє милуватися ним і ніжитися в його променях.

Я знову подумки перенеслася на квіткову галявину. Стокrotки! Як же їх багато! Під ногами вся трава ними наче поцяткована. Чиясь рука ласкаво погладила моє волосся. Від неї пахло ягодами — такий п'янкий аромат з ноткою терпкості. Це ж суниці! Так, запах суниць. Обличчя я не побачила, тільки руку в рукавичці з тонкої шкіри. На зап'ясті були вишиті місяць і зірки. Дотик був таким приємним, що аж мурашки пішли по спині. Я заплющила очі від задоволення. Це було так... посправжньому. Мій прекрасний сон — чи не сон — перервав чийсь тихий голос:

— Дагоно, прокинься! У нас обмаль часу, — розплющивши очі, я мало не закричала. Переді мною стояв незнайомиць, одягнений у гарний камзол. Я схожі бачила на міністрах та представниках королівської знаті. Підскочивши, я позадкувала до вікна і спинилася — далі йти було нікуди. Глянувши на двері, побачила, що вони замкнені. Як потрапив сюди цей хлопець? Він явно не був стражником.

— Хто ти? Тебе послала моя тітка? — я намагалась не виказувати страху.

— Мене звуть Палмеріс. Не бійся, — заспокоював він.

— Навіщо ти тут?

— Ти маєш піти зі мною, — відповів він неголосно. Залишитися тут і, вірогідно, бути страченою, чи піти невідомо куди з цим Палмерісом? Треба хапатися за цю можливість втекти, а далі буде видно.

— Дагоно, у нас дійсно мало часу. Мені не вистачить сил нас перенести, якщо ти згаєш ще хоча б хвилину на роздуми, — його обличчя виглядало стривоженим.

— Добре, — відповіла я. — Як саме ми вийдемо? Тут повно стражників.

— Дай мені руку, будь ласка! Цього достатньо.

У коридорі почулися кроки. Я простягнула руку, яку тієї ж миті вхопив Палмеріс. Останнє, що я почула, був поворот ключа в замковій щілині. Навколо стало темно.

КІНЕЦЬ ОЗНАЙОМЧОГО ФРАГМЕНТУ